

Rohanunk valamibe

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXV. évfolyam, 13. szám, 2021. április 1.

Mire fölfedeznénk a hazánkat, már nem is a miénk. Nem nagy felismerés. Egész részek kerülnek ki az állami vagyonleltárból, mert alázatos és népet szolgáló vezetők a javak jelentős részét tíz év alatt szétesztették az úgynevezett nagyvállalkozói körben. Ez a kör nagyjából egybeesik a baráti társasággal és az idők során hivatalba segített lojálisokkal. Nem sorolom tételesen, de elég bekapcsolni reggelente a rádiót, onnét megtudható, a legutóbbi éjjel ki milyen vagyoni elemhez jutott a hozzá kapcsolódó felújítási hitellel, ki kapta a gyáripár még kiosztható egységeit, melyik műkörmös szerez jó minőségű, zsíros állami földet vagy örökpanorámás hegyháti ingatlant. Így tavasznyíláskor iskolások ereszkednek a völgybe hűsítő forrást keresve, és ott is a forrás, de az agrárlicit óta kifeszített drótkerítés zárja el. Majd isznak a buszpályaudvaron.

Mi az, ami még van? Valami régből itt maradt homályosuló közösségi élmény. A nem kiárúsítható értékek: a nyelv, a szokások, az emlékezet. Lassan ennyi jut az utókornak. Akik ezt az állami zsidvaságot működtetik, aligha gondolnak bele, mi lesz ebből, ha egyszer elzavarják őket. Ez ma még távoli, de lehet közeli is, a kiárúsítás ma még mindenestre zavartalanul folyik. Mint mindennek, egyszer ennek a vircsaftnak is vége szakad, mert az igazságtalanság és az urizáló pöffeszkedés, a kegyúri rendszer a végtelenségig nem tarthat. Már most is egyetlen ember fogja össze, és ezt ő pontosan úgy tudja, mint az udvaroncái: a ma még mindenkit bátran hülyének néző tévériportertől a magyar valóság állami segédlettel, helyenként uniós pénzzel kihizlalt mágnásaiig.